

(1547—1559). Нъ пакъ протестанти ти ставали се повече и повече. Въ Франция се распространявало най-много учение то Калвиново; французски ти протестанти се викали *хугеноти* (Види се затова, заштато въ врѣме то на гонение то тии се събирали да слушатъ проповѣди въ тайни и уединени мѣста, и най-много ноштѣ и съ това напомявали за баснословниѣ царь Хугонъ, който обичалъ да пътова ноштемъ). Ново то учение намирало послѣдователи най-много между бояре ти. Бояре ти помнили оште своя та Феодална независимостъ, и тежко имъ било да гледать, че расте кралската власть, която се подкрѣпявала отъ католическото духовенство. Нъ простиѣ народъ здраво се дрѣжалъ за католическата та вѣра. Между протестанти и католици се готвила борба за животъ или за смъртъ, кога Хенрихъ II умрѣлъ отъ една злочеста случка. На онова врѣме у царюви ти двореце имало оште обичай да играеть рицарски игри; а Хенрихъ II много се вдавалъ на тая игра. Той оженилъ дъщеря си за Филипа II Испанскиѣ, и за честь на това нѣшто направилъ голѣма рицарска игра; нъ тамъ го ударили въ око то съ копие, та умрѣлъ слѣдъ нѣколко дни. На прѣстолъ тѣ седналъ по-старий му синъ *Францискъ II*, който билъ жененъ за прочута та Шотландска царкиня Мария Стюартъ.

всякакви бѣди. Санхо-Панхо напротивъ е прѣдставенъ тлѣсть и късичко жоже, въседналъ на магаре; той е страховивъ съ органиченъ нъ практически умъ; мисли само за това, какъ хубаво да се наяде и да си почине; все гледа да лъже и да се шегова. Съ развалено то си въображение Донъ Кишотъ на всякъдѣ намиралъ поприште за свое то юначество; бие се съ виѣтрѣшни мелници, които той мисли за исполини; освободява оковани пристѣпници, като ги мисли за невинно мъчени; гостинници ти му се чинать, че са крѣпости, а слуги ти въ нихъ благородни госпожи. Разбира се, че отъ това той често пада въ бѣди и намѣсто благодарность за негови ти великодушни подвизи, по нѣкога го побивать. Уобщто романъ тѣ има много смѣшни сѣѣни и е пълненъ съ бескрайна веселба.